

După lucrarea lui John Bunyan

Călătoria Pelerinului

Partea 4-a

Adaptare de Edward Duncan Hughes

Ilustrații de Lazarus

Traducere de Ana Ionesi și Semida Pop

Editura de Bible for Children

www.bibleforchildren.org

©2020 Bible for Children, Inc.

Drepturi: Aveți toate drepturile de a copia sau a tipări această poveste atâta timp cât nu le veți vinde pentru bani.

Creștinul, care a început să alerge abrupt dealul, a încetinat nu după mult timp și a mers pe jos, apoi în timp ce dealul a devenit mai abrupt, a început să se târască pe mâini și genunchi. A fost greu drumul. Pe la mijlocul dealului, Creștinul a zărit o colibă clădită de Domnul dealului ca o casă de odihnă pentru călătorii obosiți.

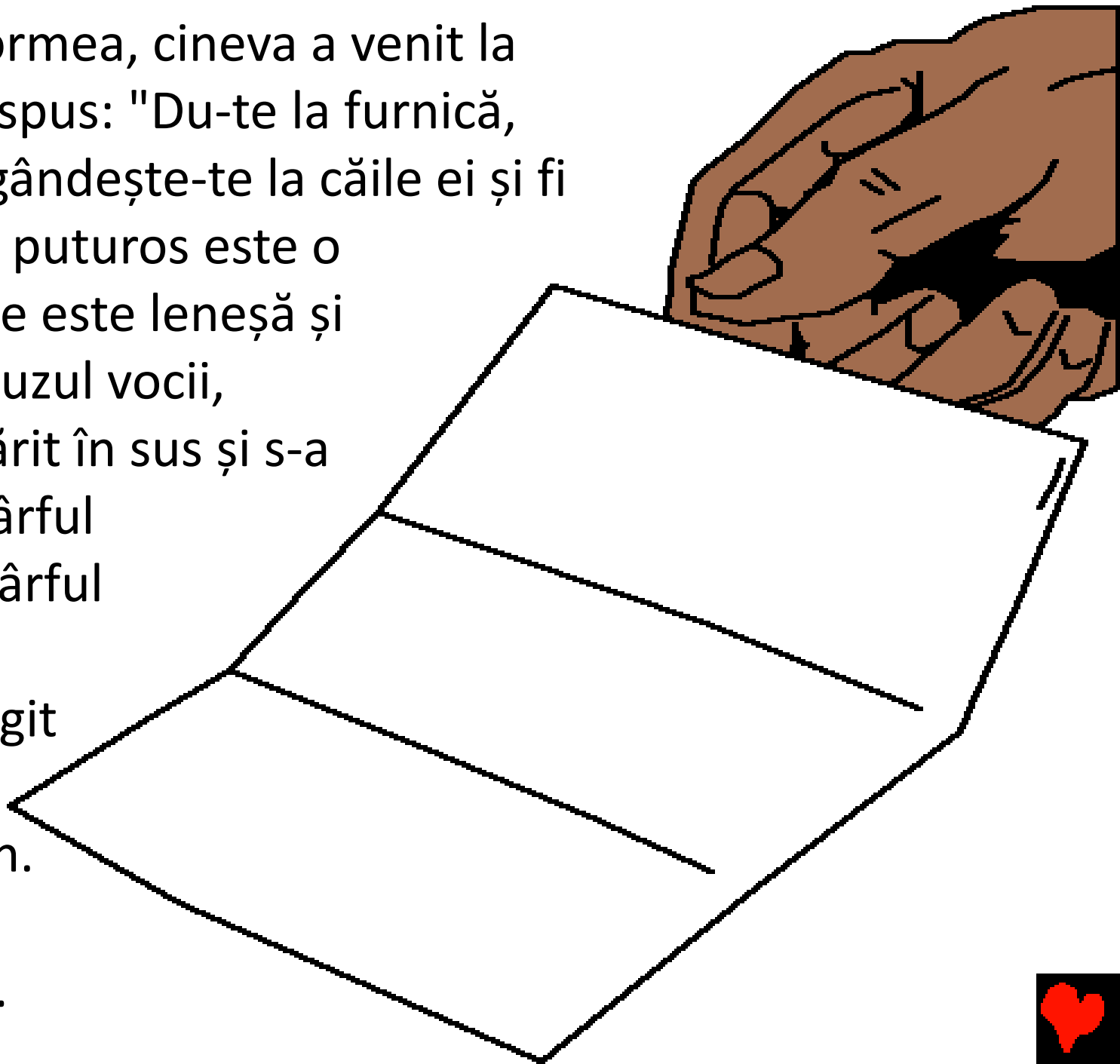

Aici, Creștinul s-a așezat jos să-și odihnească trupul obosit. A scos scrisoarea, și a citit cuvintele mângăietoare. Obosit, dar fericit, Creștinul inspectat haina dată de Cel Strălucitor la cruce. Ya-aw-nnn! Gura i s-a deschis larg. Curând a adormit adânc. Brațul i-a căzut ușor pe o parte. Scrisoarea lui prețioasă i-a alunecat din degete.

În timp ce dormea, cineva a venit la Creștin și i-a spus: "Du-te la furnică, puturosule; gândește-te la căile ei și fi înțelept." Un puturos este o persoană care este leneșă și inactivă. La auzul vocii, Creștinul a sărit în sus și s-a grăbit spre vârful dealului. În vârful dealului, doi bărbați au fugit

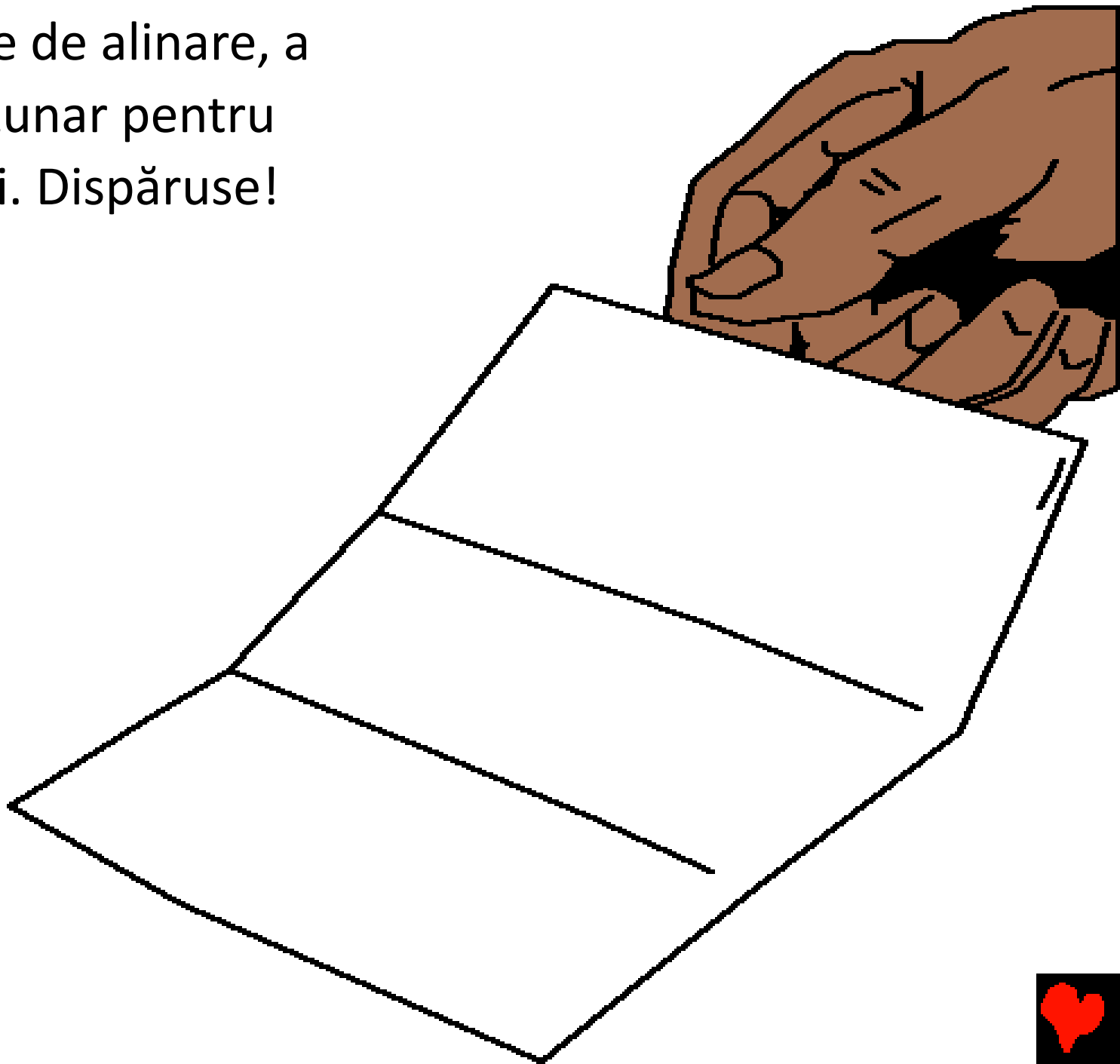
înspre Creștin.
Erau Fricosul
și Bănuitorul.

"Ce s-a întâmplat?" a spus Creștinul.
"Alergați în direcția greșită!" "Sunt doi lei pe cărare", au răspuns oamenii.
"Adormiți sau treji, nu știm."
"Mă faci să-mi fie teamă", a recunoscut Creștinul. "Dar să mă întorc înseamnă moarte; pentru a merge înainte este doar teama de moarte dar viața veșnică este dincolo de moarte. Voi merge înainte."

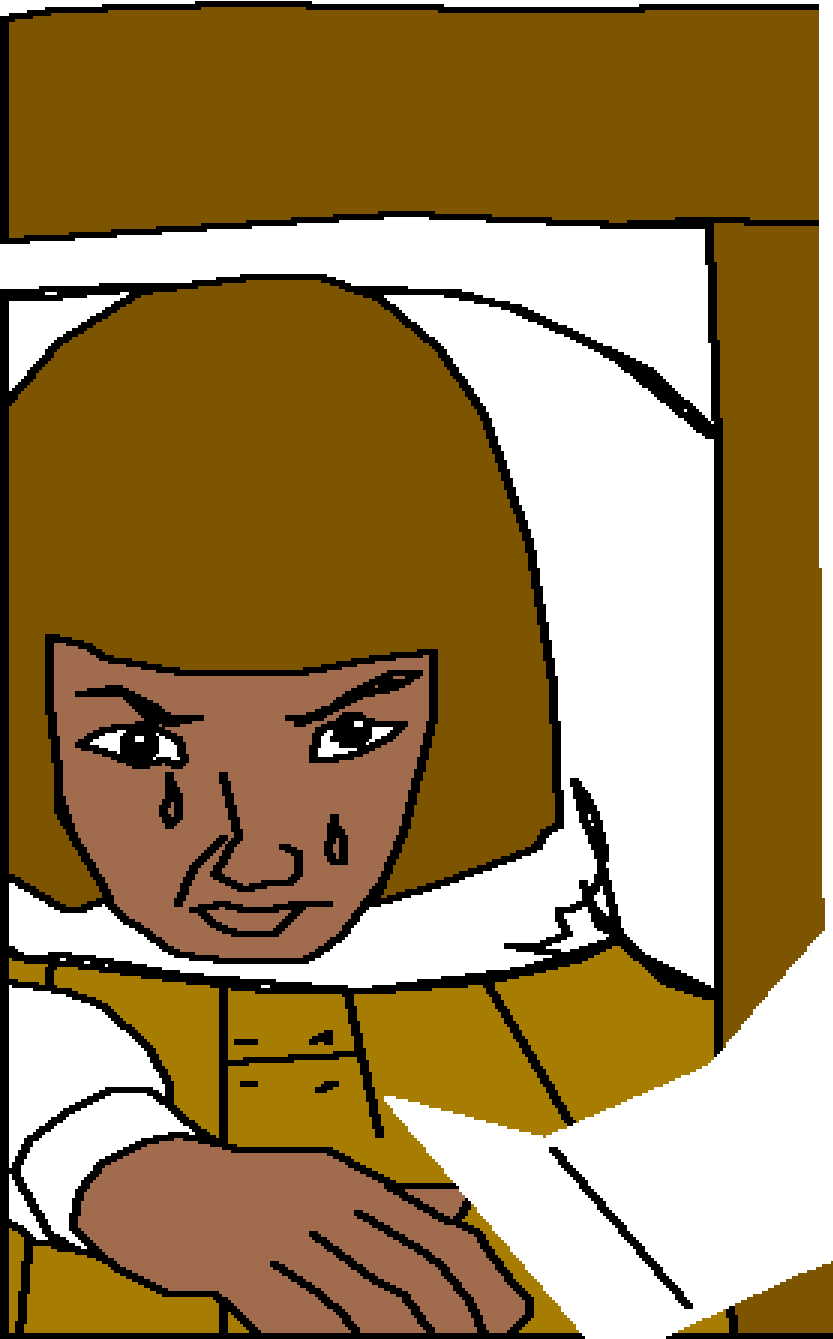
Având nevoie de alinare, a
căutat în buzunar pentru
scrisoarea lui. Dispăruse!

Creștinul era foarte supărat.
"Scrisoarea mea", s-a gândit el.
"Unde aș fi putut să o pun?" Știa
că nu va putea intra în Cetatea
Strălucită fără ea. Când a citit-o
ultima dată? Și-a amintit! La
cabana de pe deal. Cred că și-a
pierdut cumpătul acolo. Căzând
în genunchi, Creștinul și-a
mărturisit prostia lui Dumnezeu.
Doar dacă nu și-ar fi permis să
adoarmă acolo.

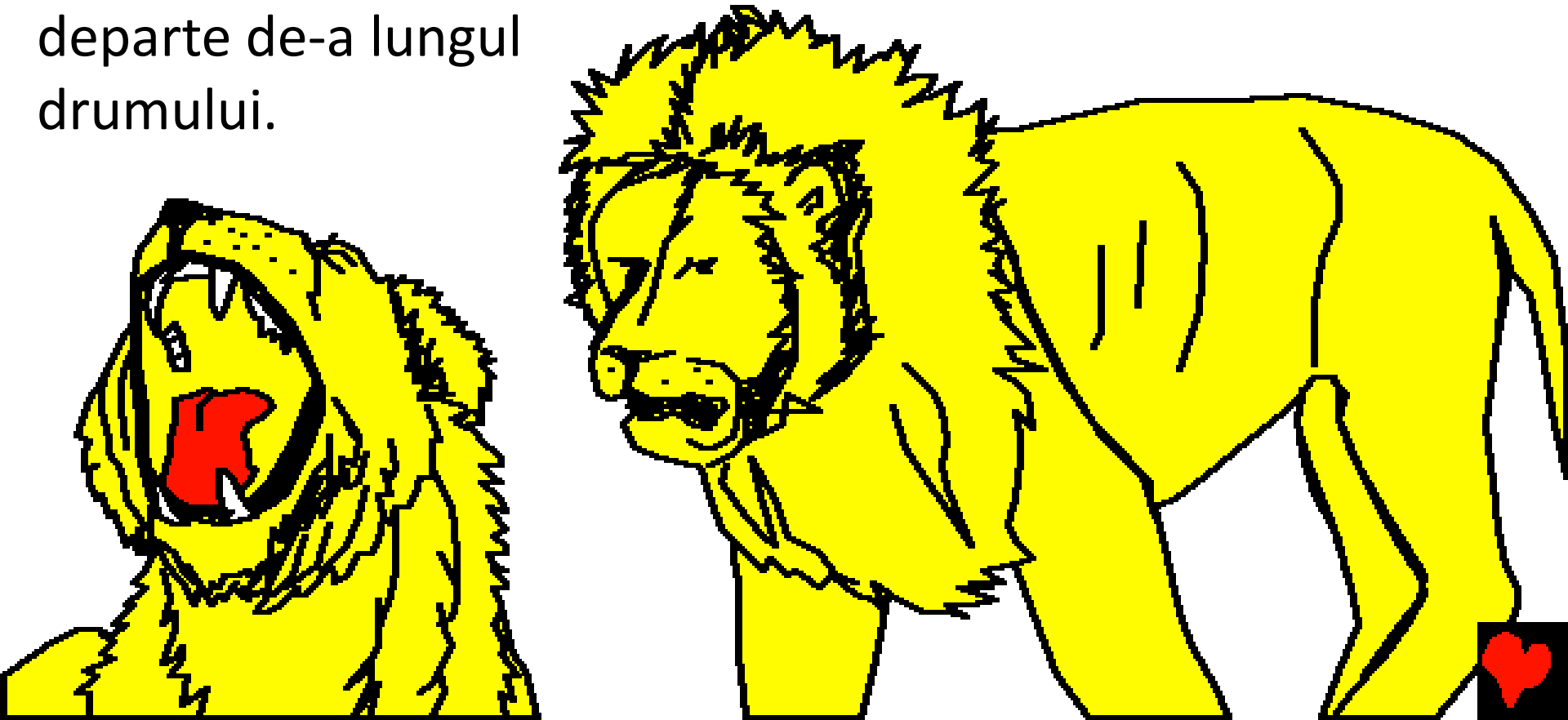

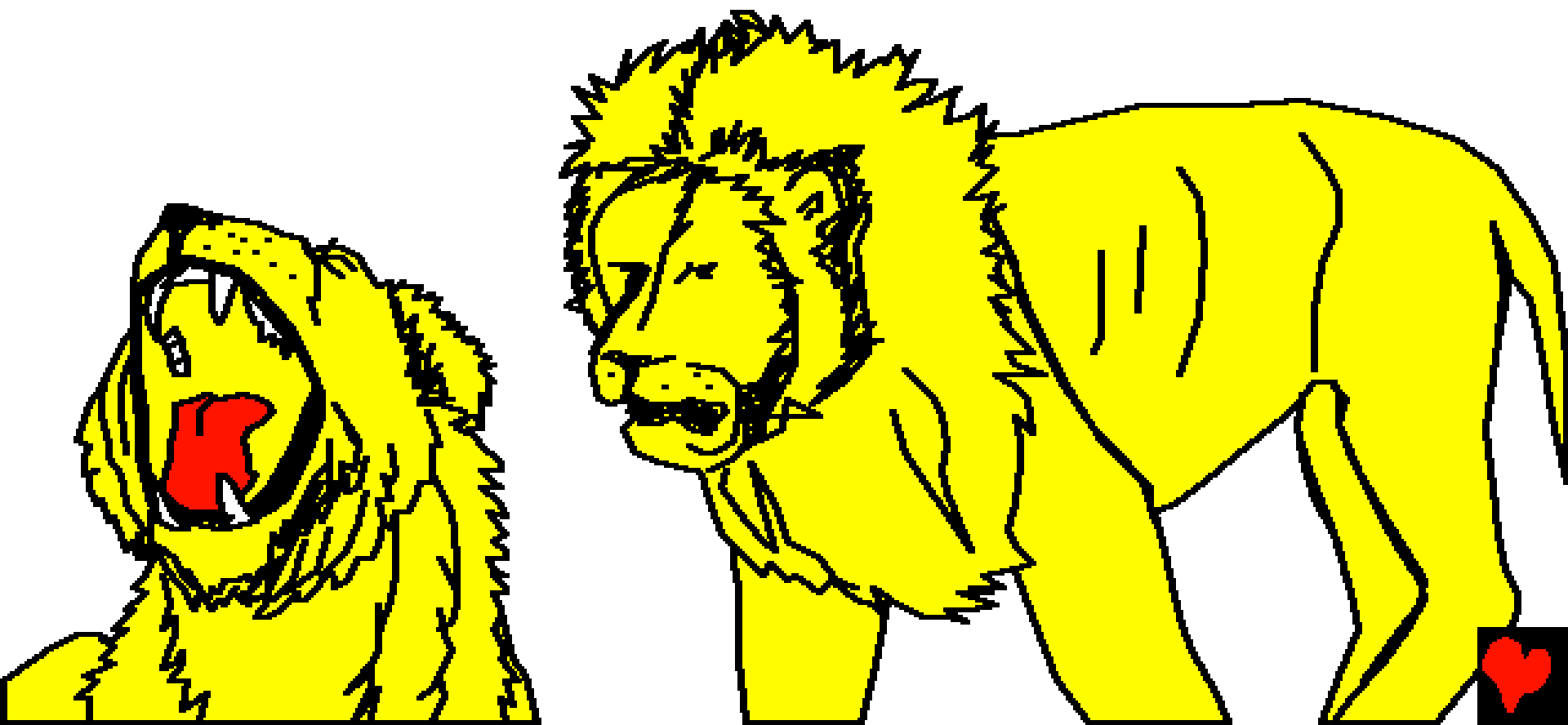
Când a terminat să se roage, tristul Pelerin s-a grăbit să se întoarcă la colibă, uitându-se în dreapta și în stânga în timp ce alerga. La colibă s-a așezat și a plâns. În sfârșit, căutând în împrejur, Creștinul și-a găsit scrisoarea sub banca pe care adormise. Oh, cât de fericit a fost. El i-a mulțumit lui Dumnezeu din nou și din nou pentru întoarcerea sa, a băgat cu grijă scrisoarea în buzunar, și a alergat să urce dealul.

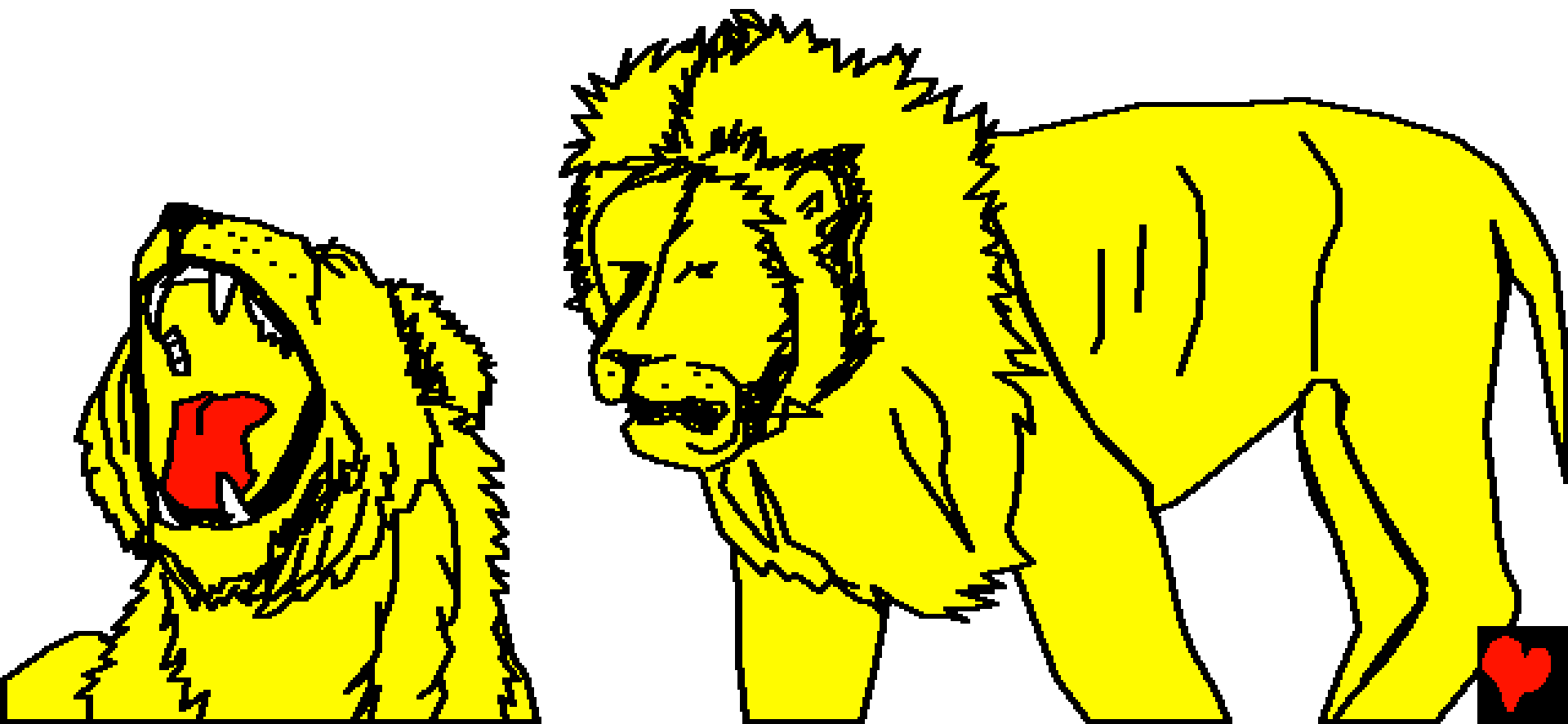
Întunericul s-a așezat înainte ca Creștinul să ajungă pe vârful dealului. Și-a amintit povestea pe care Fricosul și Bănuiitorul i-au spus-o despre leii care aștepta înainte. "Aceste fiare vânează în întuneric", a mormăit Creștinul. Pot scăpa de ei? În timp ce el se gândea la aceste idei nefericite, el a văzut un palat cu o lumină vie, impunătoare mai departe de-a lungul drumului.

Palatul se numea Măreț. "S-ar putea să am cazare acolo în seara aceasta", a crezut Creștinul. El s-a grăbit să meargă spre calea palatului – apoi s-a oprit scurt! "Îi văd", a gemut Creștinul. "Doi lei între mine și poarta portarului."

Portarul palatului, al cărui nume era Vegheatorul, l-a văzut pe Creștin. "Leii sunt legați", a strigat el. "Mergi prin mijlocul căii și vei fi în siguranță."

Deși tremura de frică, Creștinul a continuat de-a lungul cărării. Hohotele leilor zguduiau pământul pe care el pășea. Dar leii nu au putut ajunge la el. Dându-și seama că este în siguranță, Creștinul a bătut din palme. Curând, a stat în fața portarului. "Domnule, a cui casă e aceasta?" Creștinul l-a întrebat pe portar. "Casa Domnului, construită pentru a oferi ajutor și siguranță pelerinilor", a răspuns portarul.

Apoi l-a întrebat pe Creștin de unde e și unde se duce. "Eu vin din orașul Distrugere și merg spre muntele Sion", a spus Creștinul. "E târziu. Aș vrea să mă odihnesc aici în seara aceasta, dacă se poate." Portarul l-a întrebat cum îl cheamă. "Creștin, dar în trecut numele meu era Fără Har", a spus pelerinul.

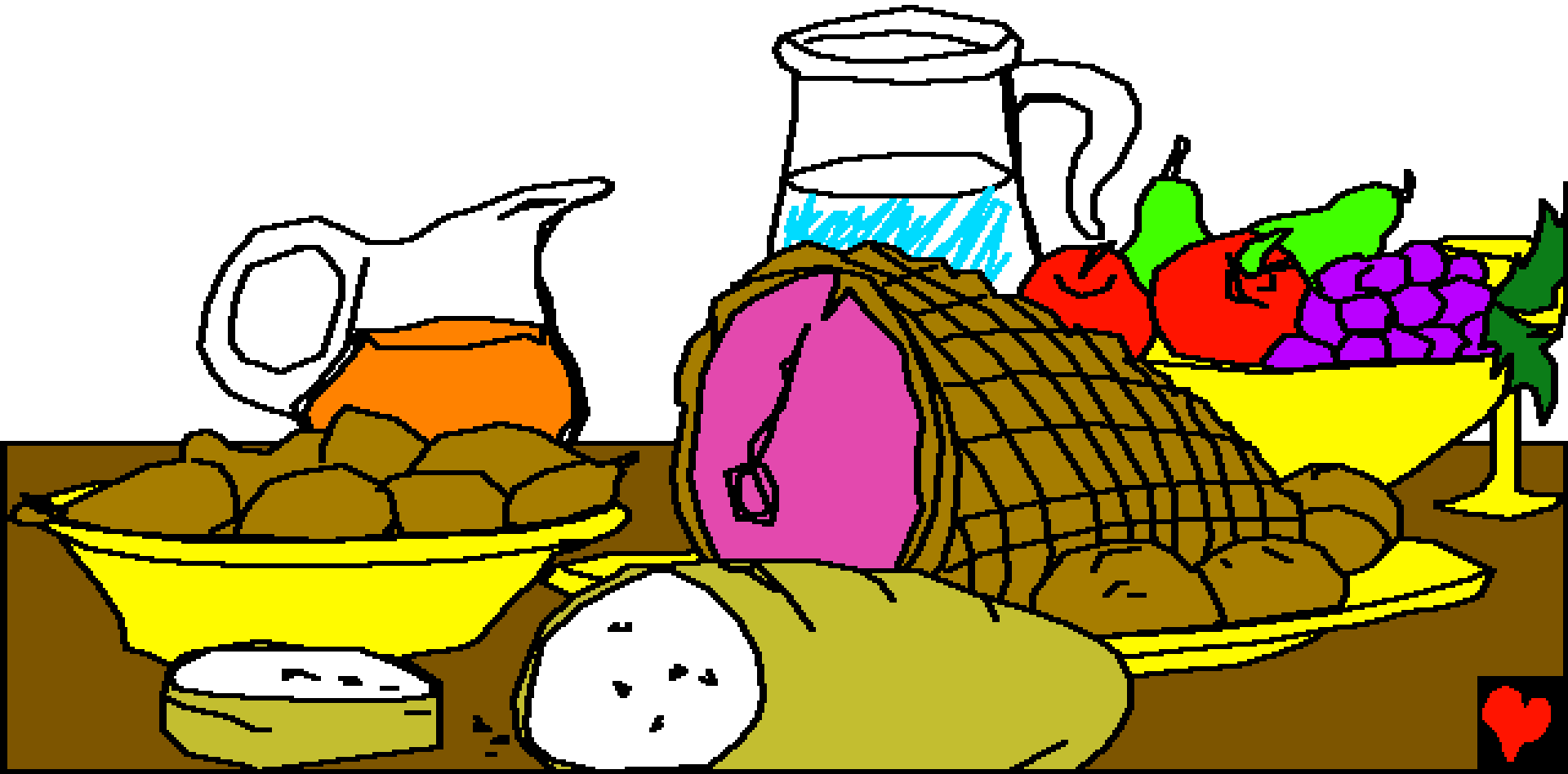
"De ești pe drum atât de târziu? ", a întrebat portarul. Creștinul părea rușinat. "Om mizerabil ce sunt, am dormit puțin în coliba de odihnă de pe deal." El a oftat. "Acolo, mi-am pierdut scrisoarea sigilată și a trebuit să mă întorc să o găsesc din nou." Sunând un clopoțel, portarul a dat din cap. "O sun pe una dintre femeile palatului. Dacă îi place ce vorbești, te va aduce în restul familiei, conform regulilor casei", a spus el.

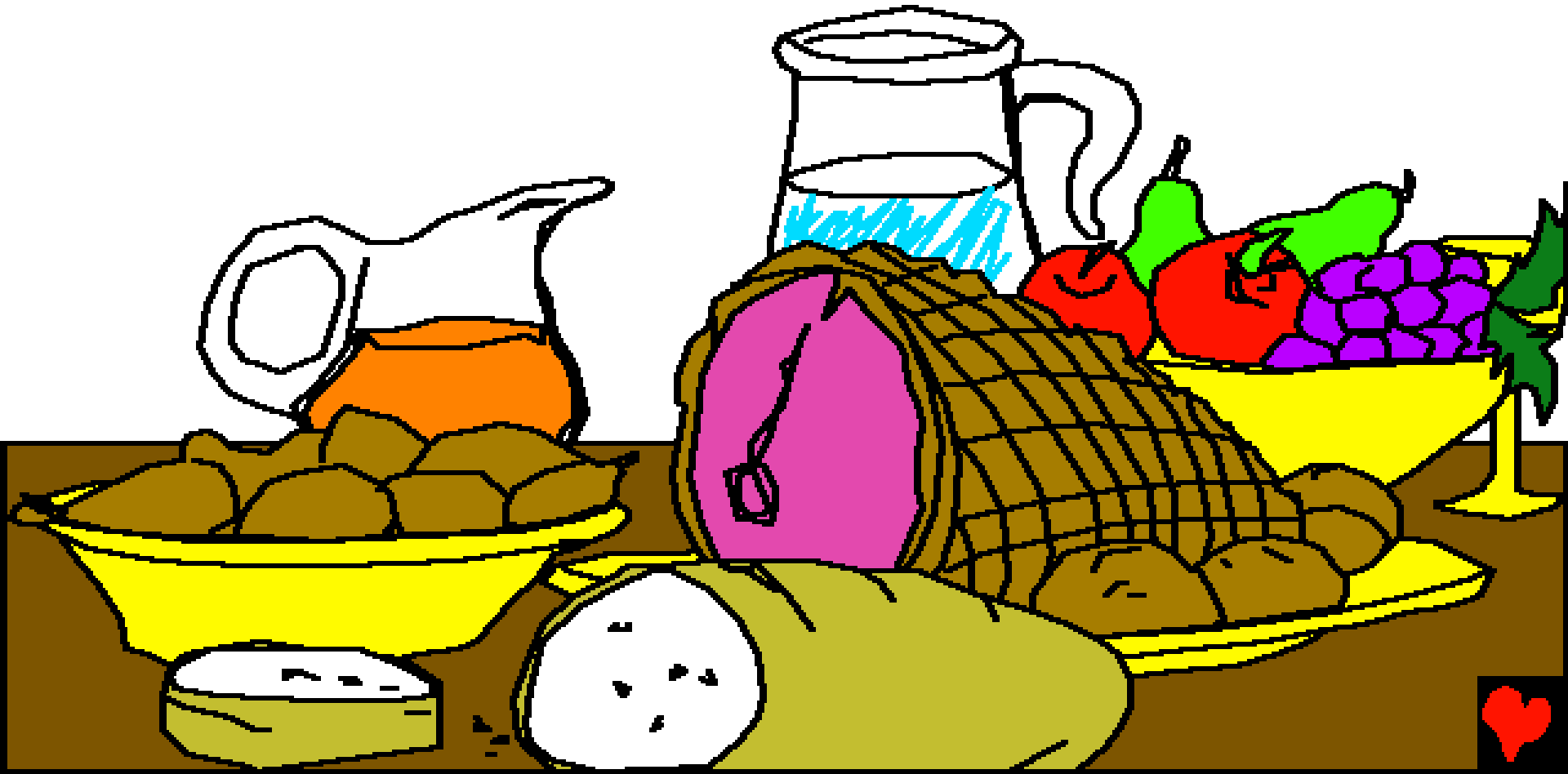
A apărut o doamnă pe nume
Priceperea. Ea i-a pus lui Creștin
multe întrebări. El i-a spus tot ce s-a
întâmplat pe drum. Unele lucruri i-au
adus lacrimi în ochi la doamnă.
Încântată să-l întâmpine, doamna a
chemat alte trei femei -Cumpătate,
Evlavie, și Milostenie - să vorbească
cu Creștin până când masa de seară a
fost gata.

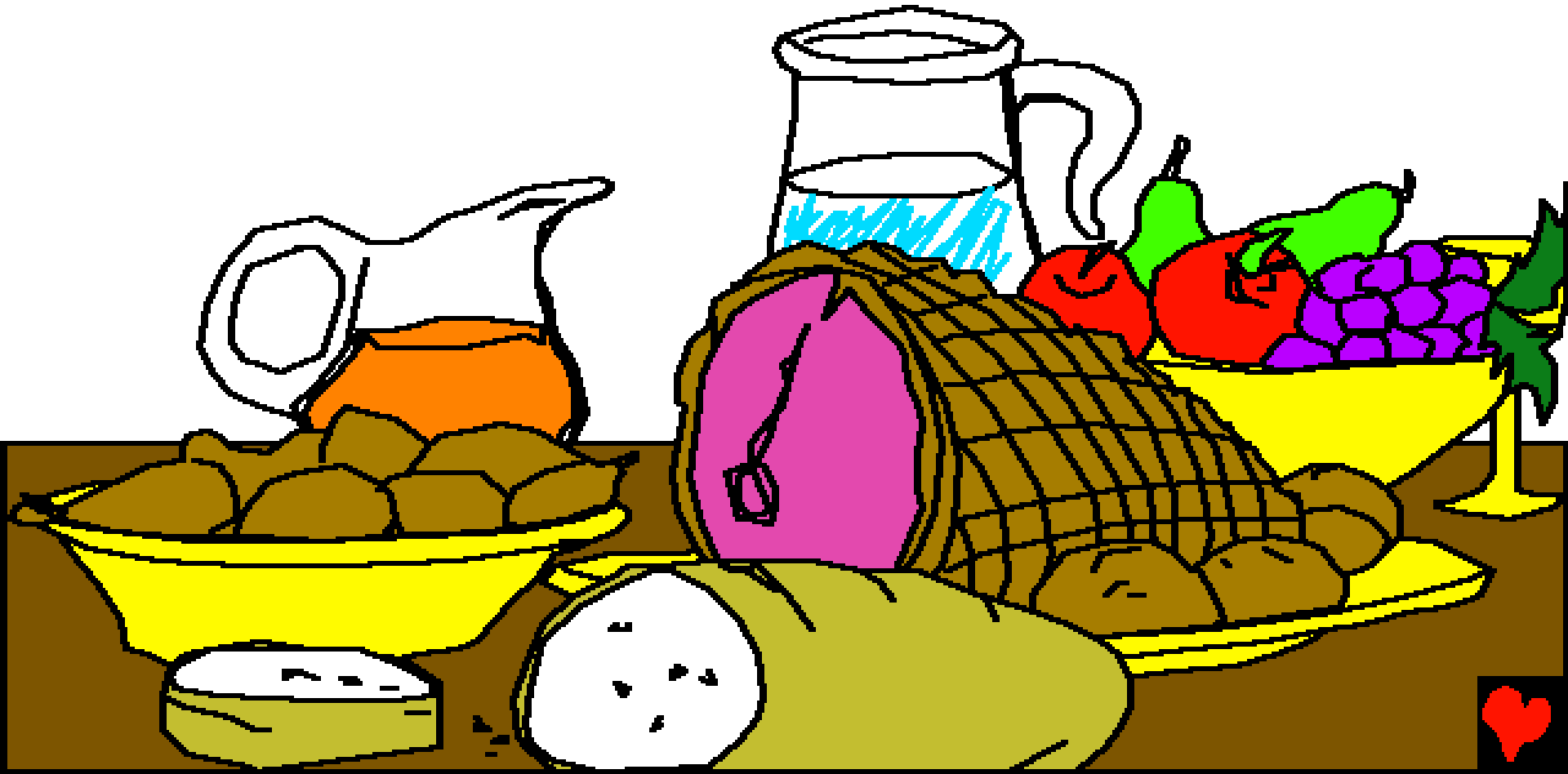
Toată discuția de la masa de seară a fost despre Domnul dealului; ceea ce a făcut El, de ce a făcut El ceea ce a făcut și de ce El a construit palatul. "El a făcut-o cu pierderea de mult sânge", Creștinul a recunoscut. "Dar El a făcut aceasta din dragoste curată."

Unii din palat au spus că au văzut și au vorbit cu Domnul după ce El a murit pe cruce. "El vrea ca toată lumea să știe că El îi iubește pe pelerini săraci", au spus ei. "El s-a dezbrăcat de Slavă pentru a deveni ca ei și pentru a-i ajuta să devină ca El."

Alții au afirmat că Domnul nu dorește să trăiască singur în Sion. El i-a făcut pe bieții pelerini să devină prinți, chiar dacă erau cerșetori prin naștere și natură. În compania poporului Domnului, Creștinul a învățat multe despre Domnul.

Cei din casa Domnului
au vorbit împreună
până noaptea târziu.
Creștinul, obosit de la
călătoriile sale, a dormit
într-o cameră mare de
sus numită Pace.
Fereastra camerei s-a
deschis spre Est.
Dimineața, Creștinul s-a
trezit odihnit. A început
să cânte.

"Unde sunt acum? Este aceasta dragostea și grija lui Isus, pentru pelerinii Săi care călătoresc departe? Desigur că aceste lucruri El le oferă, că eu să fiu iertat și să locuiesc alături de Rai."

Noii săi prieteni nu i-au permis Creștinului să plece până când nu i-au arătat unele dintre lucrurile minunate păstrate ca dovezi ai minunilor Domnului. El nu mai văzuse niciodată așa ceva.

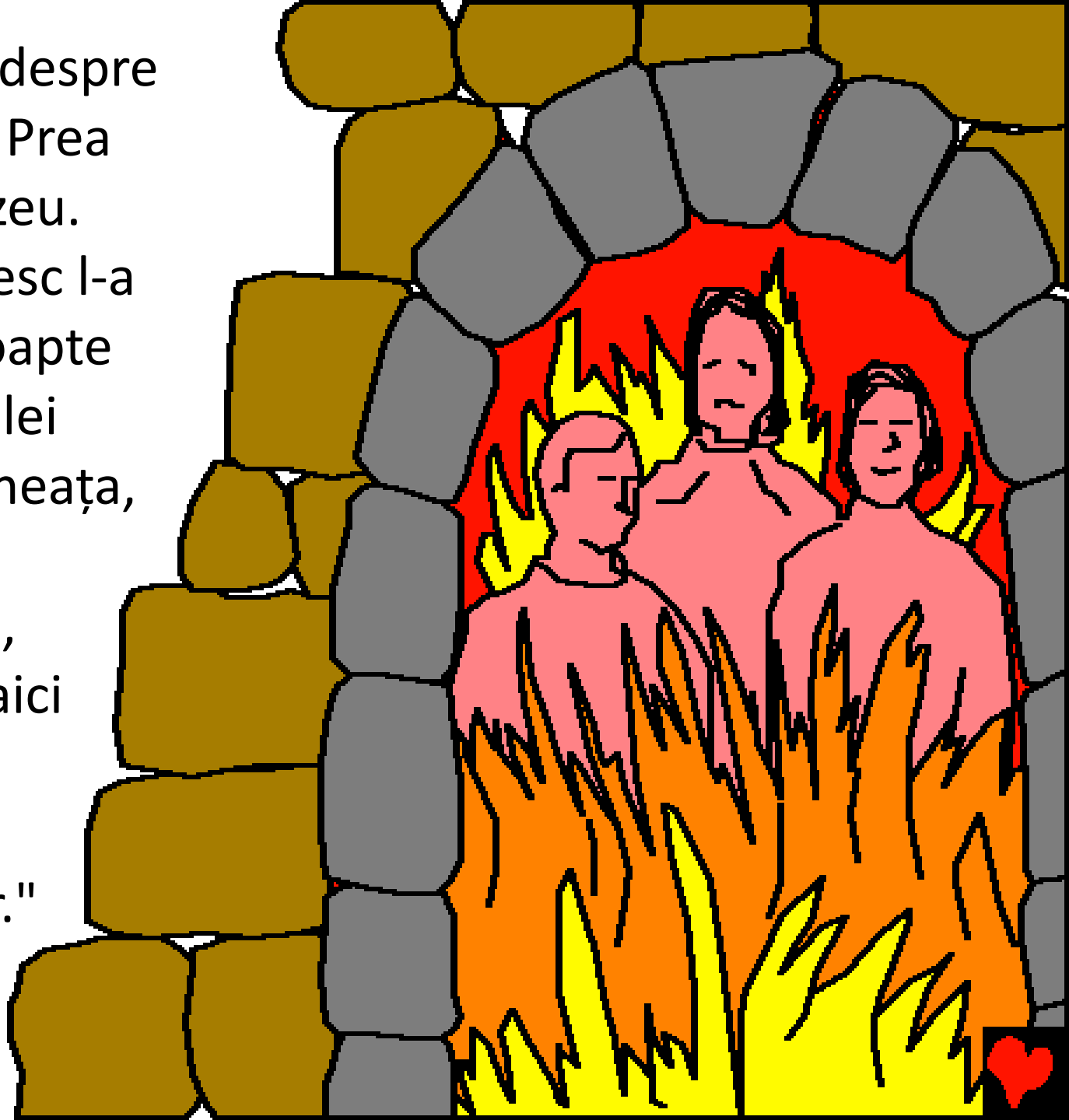
În primul rând, Creștinuli
i s-au arătat înregistrări
care au dovedit că
Domnul dealului era Fiul
etern al Zilelor Străvechi.
De asemenea, noii săi
prieteni i-au citit
aventurile oamenilor
lui Dumnezeu
din trecut.

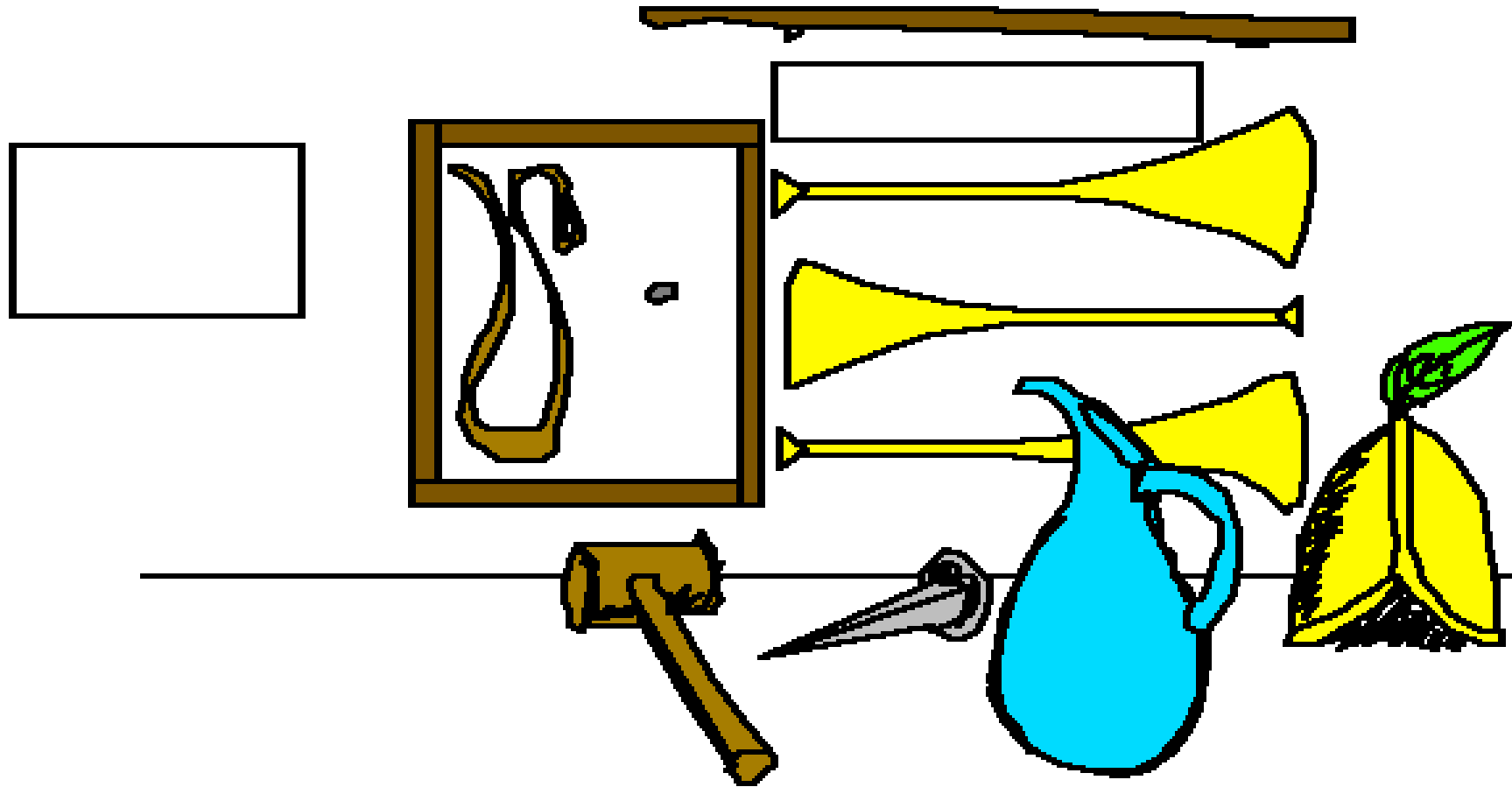

O poveste era despre o
aventură cum trei
bărbați au fost aruncați
într-un cuptor de foc
pentru că l-au iubit pe
Domnul. Focul nu i-a
putut nimici pentru că
și Domnul lor
era acolo.

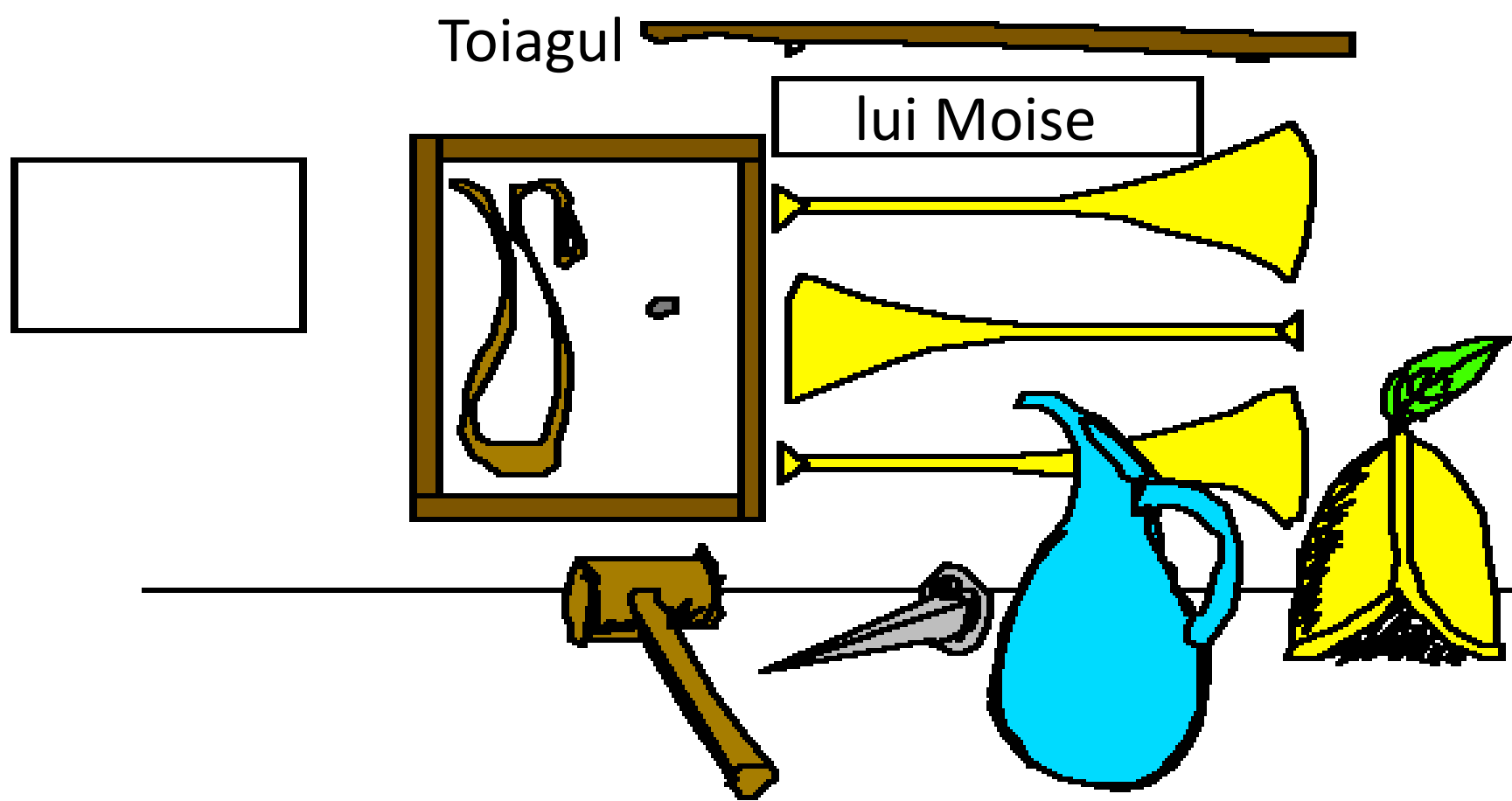
Creștinul a auzit despre Daniel, slujitorul Prea Înaltului Dumnezeu. Un rege pământesc l-a aruncat într-o noapte într-o vizuină de lei înfometați. Dimineața, Daniel a spus: "Bună dimineața, Rege! Sunt încă aici pentru că Dumnezeul meu a închis gura lilor."

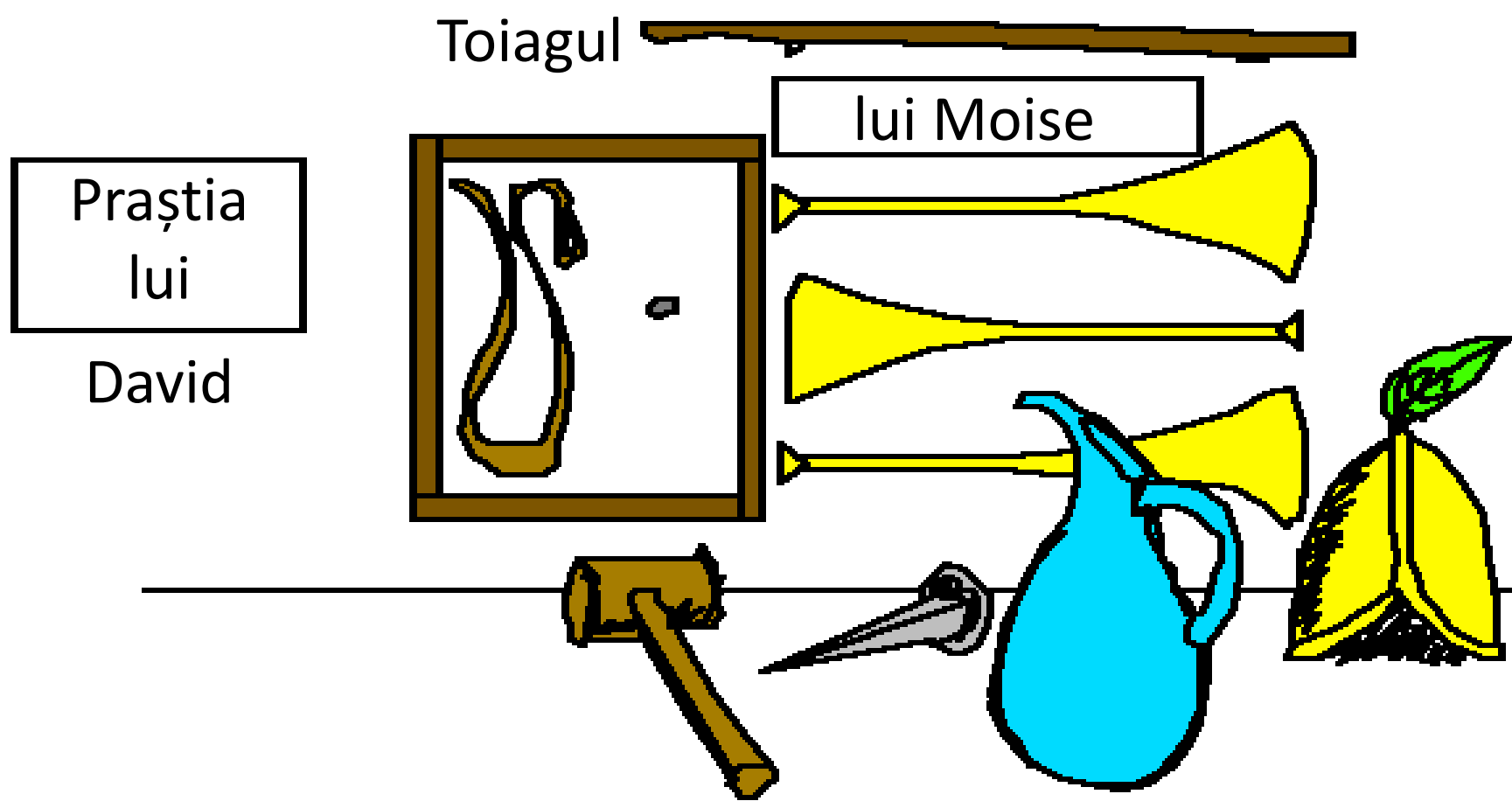
După ce i s-a spus despre foștii dușmani ai Domnului care L-au trădat pe Fiul Său de încredere, prietenii Creștinului i-au arătat un fel de muzeu care ținea tot felul de exponate. Creștinul a văzut costume de armură pe care poporul lui Dumnezeu le purta.

Toiagul lui Moise era acolo, chiar toiagul pe care Moise îl ținea deasupra Mării pentru a forma o cale uscată prin care Israeliți au scăpat de Egipteni. Era acolo și un ciocan și un cui prin care o doamnă pe nume lael îl ucise pe Sisera, unul dintre dușmanii lui Dumnezeu.

Prietenii Creștinului i-au arătat maxilarul măgarului pe care Samson l-a folosit pentru a lupta și a ucide o mie de Filistenii. Lângă aceasta era praștia și piatra lui David cu care l-a cucerit pe Goliat. Aceste lucruri i-au amintit Creștinului că Dumnezeu dă poporului Său victoria.

A doua zi, Creștinul s-a pregătit să plece. Prietenii lui l-au dus pe acoperișul palatului și i-au arătat Munții Bucuriei prin care trebuia să călătorească. A fost o priveliște frumoasă. Cum se numește țara aceasta frumoasă? Creștinul a întrebat.

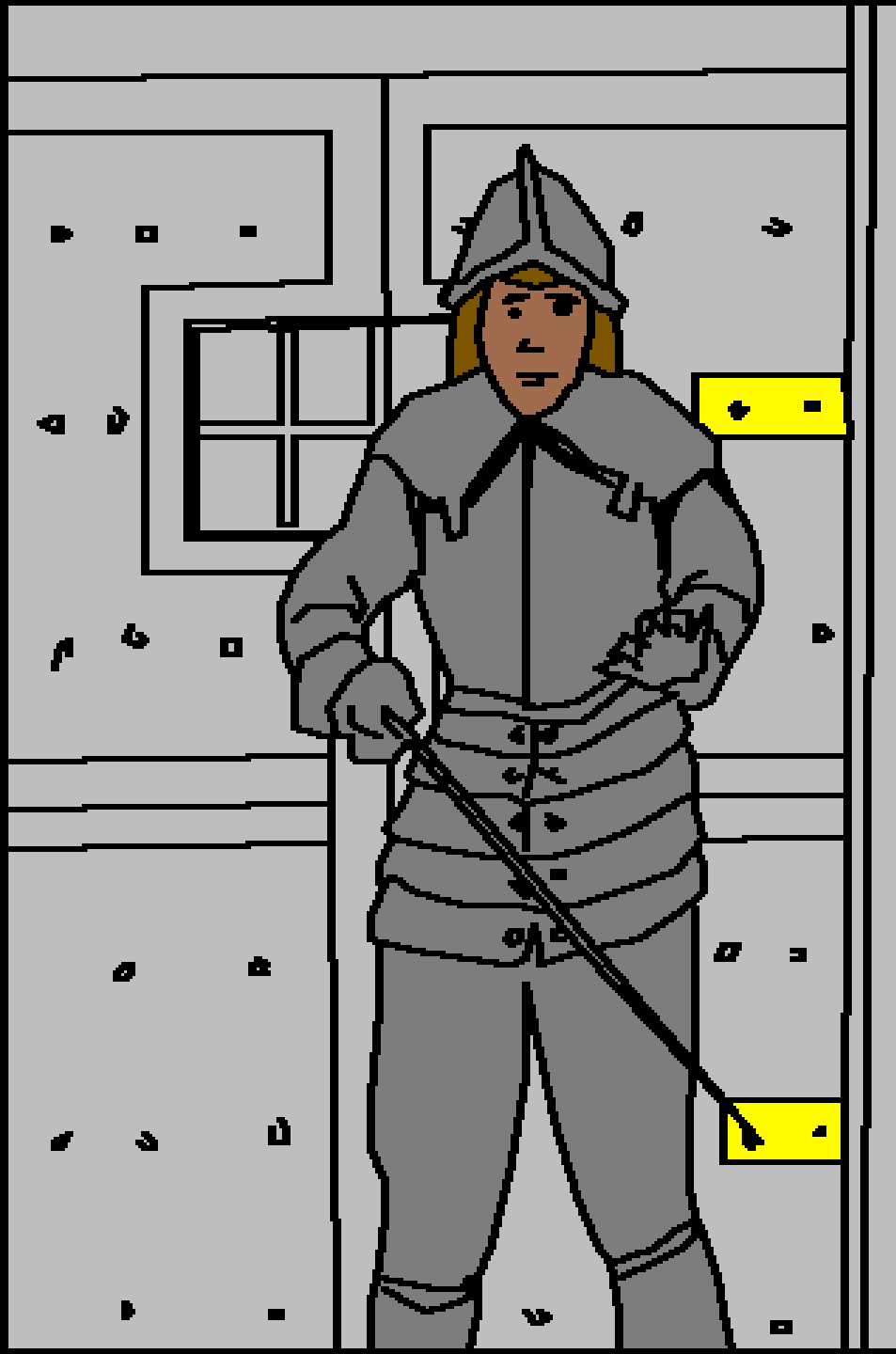
Abia aștepta să intre.
"Acesta este Țara lui Emanuel", i-au răspuns prietenii. "De acolo, vei vedea poarta orașului Strălucire." Creștinul a vrut să plece imediat. Dar prietenii lui l-au dus mai întâi înapoi la muzeu și l-au echipat cu armură din cap până în picioare.

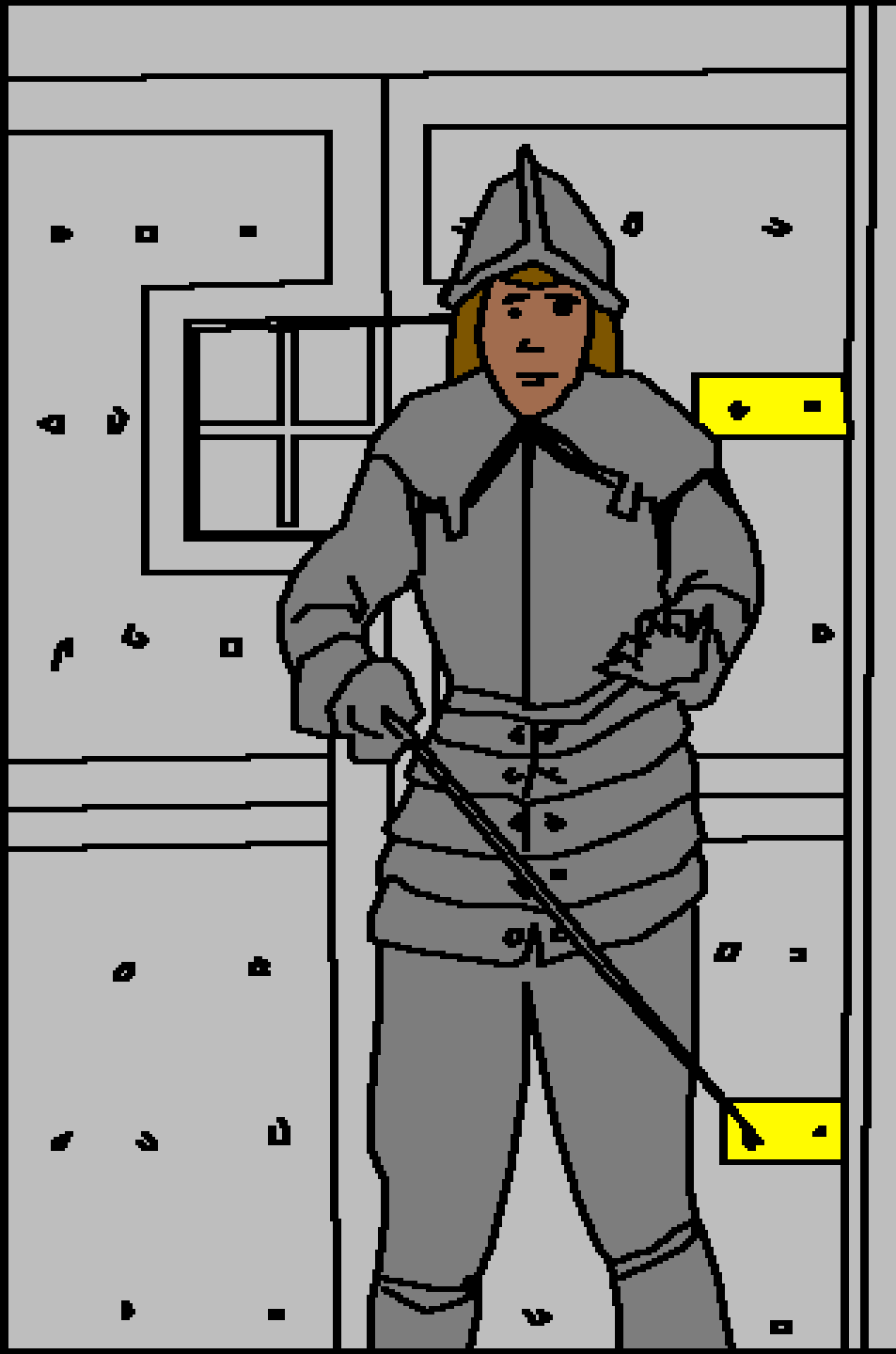
L-au avertizat că s-ar putea întâlni cu probleme pe drum. Spunându-le la revedere, Creștinul a pornit cu nerăbdare.

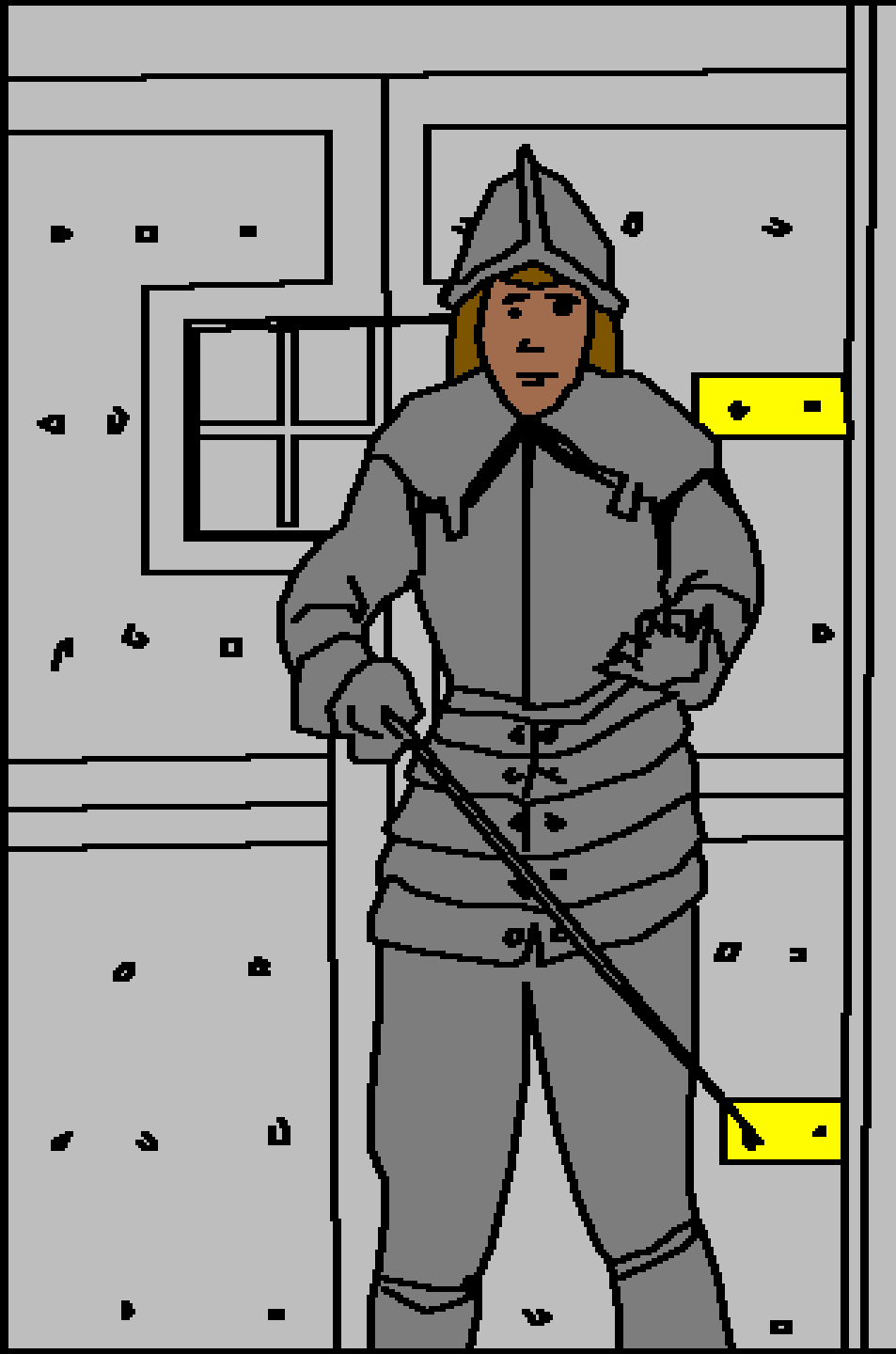
"Ai mai văzut și alți pelerini pe drum?" Creștinul l-a întrebat pe portar. "Da, un om pe nume Credincios a trecut pe aici." "Îl cunosc", a exclamat Creștinul. "E orășeanul meu, un vecin apropiat. Cât de departe crezi că e pe drumul dinainte?"

"Jos după deal", a răspuns portarul. Mulțumindu-i portarului pentru toate sfaturile sale, Creștinul a plecat. Priceperea și alte trei femei au mers cu el până la poalele dealului. Au vorbit despre călătoria pelerinului.

"Este la fel de periculos a merge în jos cum a de fost dificil de a merge în sus", a remarcat Creștinul. "Da", a răspuns una dintre femei cu numele Chibzuintă. "E greu pentru o persoană să meargă în Valea Umilinței fără să alunece pe drum."

La poalele dealului,
prietenii s-au despărțit și
Creștinul și-a urmat
drumul spre Valea
Umilinței. Bietul Creștin!
Abia a mers o mică
distanță când deodată,
venind spre el, a fost cel
mai mare dușman care el
a văzut vreodată. Era
hidos să se uite la el.

El a avut solzi ca un pește; aripi ca un dragon; picioare ca un urs și foc și fum râgâia din gura lui ca un leu. Numele lui era Apolion. "Ar trebui să fug?" Creștinul se întreba. "Nu, armura mea mă acoperă toată partea din față. Voi sta pe loc." Monstrul s-a apropiat, cu ochii aprinsi de ură. "Cine ești și unde te duci?", a mârâit el.

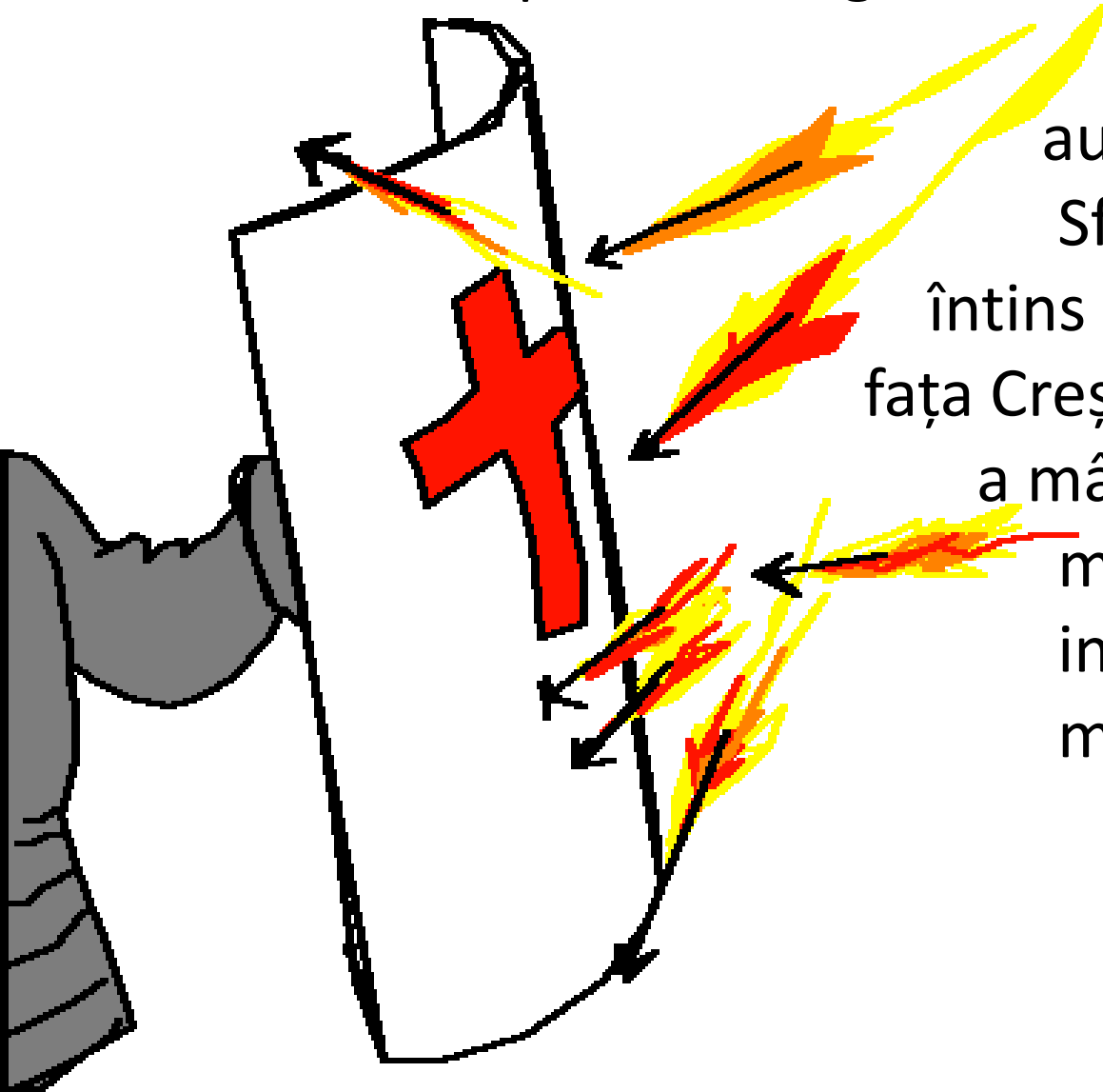
"Sunt din orașul Distrugerii, locul tuturor relelor. Mă duc în orașul Sion", a spus Creștinul cu o îndrăzneală pe care nu a simțit-o. "Orașul Distrugerii e în regatul meu", a răspuns monstrul. "Ești unul dintre supușii mei." "Am fost", a fost de acord Creștinul. "Dar serviciul tău a fost greu, și nu am putut trăi din salariile tale, pentru că plata păcatului este moartea! M-am predat Regelui Regilor."

"Întoarce-te la mine", a sugerat monstrul. "Alții au făcut-o!" "Nu eu", a promis Creștinul. "Tu deja i-ai fost necredincios", a insistat Apolion. "La Mlaștina Desnădejdiei. Și ai dormit pe deal. Aproape că te-ai întors înapoi la vederea leilor înlănțuiți. Crezi că te va accepta?" "Prin mila Lui, da!" Creștinul a spus.

Apolion s-a înfuriat. "Sunt un dușman al acestui prinț", a strigat el. "Urăsc Persoana Sa, legile Sale și poporul Său. Am venit aici să te opresc!" "Ai griă de ceea ce faci", a avertizat

Creștinul. "Sunt pe autostrada Regelui, calea Sfințeniei." Apolion s-a întins pe lățimea drumului în fața Creștinului. "Nu mi-e frică", a mârâit el. "Pregăteș-te să mori. Jur pe vizuina mea infernă, că nu vei merge mai departe."

Spunând lucrul acesta, a aruncat cu o săgeată înflăcărată drept în sânul Creștinului. Aruncându-și scutul pentru a îndepărta săgeata, Creștinul și-a scos sabia. Săgețile

veneau groase și rapid, ca o furtună cu grindină, rănind capul, mâna și piciorul Creștinului. A devenit din ce în ce mai slab.

Apoi a căzut și a scăpat sabia din mână.

"Acum te-am prins", a strigat Apolion triumfând. Și Creștinul era disperat de viață. Monstrul s-a întins înainte pentru a da ultima lovitură mortală care l-ar fi făcut învingător. Ce l-ar putea ajuta pe Creștin acum? În timp ce piciorul monstrului se mișca, Creștinul s-a întins după sabia căzută. Simțindu-i mânerul solid i s-a reînnoit puterea.

"Nu te bucura de mine, dușmanule", a strigat el. "Când voi cădea, mă voi ridica." A fost una din promisiunile Domnului său. Susținând promisiunea, i-a dat lui Apolion o lovitură mortală care l-a forțat să se întoarcă. Creștinul a strigat apoi o altă promisiune. "Suntem mai mult decât biruitori prin Acel care ne-a iubit." Când Apolion a auzit aceasta, și-a întins aripile și a zburat.

Nimeni care nu a văzut nu-și poate imagina ce țipete hidoase și urlete făcea Apolion pe tot parcursul luptei. Nici cât de adânci și triste erau suspinele și strigătele Creștinului. În final, era peste tot acoperit cu răni.

Prima dată Creștinul
i-a mulțumit
Domnului pentru
că i-a dat biruință
asupra lui Apolion. El
zâmbea în timp ce își
examina sabia cu două
tăișuri, cu care îl rănise
pe dușman atât de
profund. A fost o luptă
îngrozitoare - dar acum
toate au trebuit.

A apărut o mână,
ținând frunze din
pomul vieții. În
timp ce Creștinul își
freca frunzele de răni,
rănile s-au vindecat
imediat. Odihnit, el s-a
ridicat pentru a merge
mai departe, cu sabia
lui în mână. Dar
Apolion nu l-a mai
deranjat prin toată
călătoria văii.

Părăsirea Valea
Desnădejdiei, Creștinul a
ajuns imediat la o altă
vale - Valea Umbrei
Morții. A trebuit să treacă
prin asta pentru că era
singura cale spre Cetatea
Strălucire. A fost un loc
foarte singuratic și
sombru. Dintr-o dată, doi
oameni au venit fugind
dinspre Vale.

"Înapoi, înapoi!" au strigat. "E pericol în față."
"Ce pericol?" Creștinul a întrebat. "Valea este așa de neagră ca smoala. Sunt hobgoblini, satiri, dragoni ai gropii. E îngrozitor!"
"Dar este drumul meu spre paradisul dorit", a subliniat Creștinul.

"Să fie calea ta, noi nu o vom alege pentru noi", au răspuns oamenii. Așa că s-au despărțit, iar Creștinul a intrat în Valea Morții, tot cu sabia trasă și pregătit.

Era un șanț foarte adânc în vale.
Era plin de schelete de oameni
orbi care i-au condus pe alții
acolo. În apropiere, era un
pământ mlăștinos, prin
care nici chiar cei mai
buni pelerini nu ar fi
pus vreodată
piciorul acolo.

În întuneric, Creștinul s-a strecurat
cu grijă de-a lungul cărării înguste.
Încercând să evite șanțul pe o
parte, aproape că a căzut în
mlaștină de cealaltă parte.
Aproape pe la mijlocul văii,
a văzut o peșteră
plină de flăcări.
Era gura Iadului.

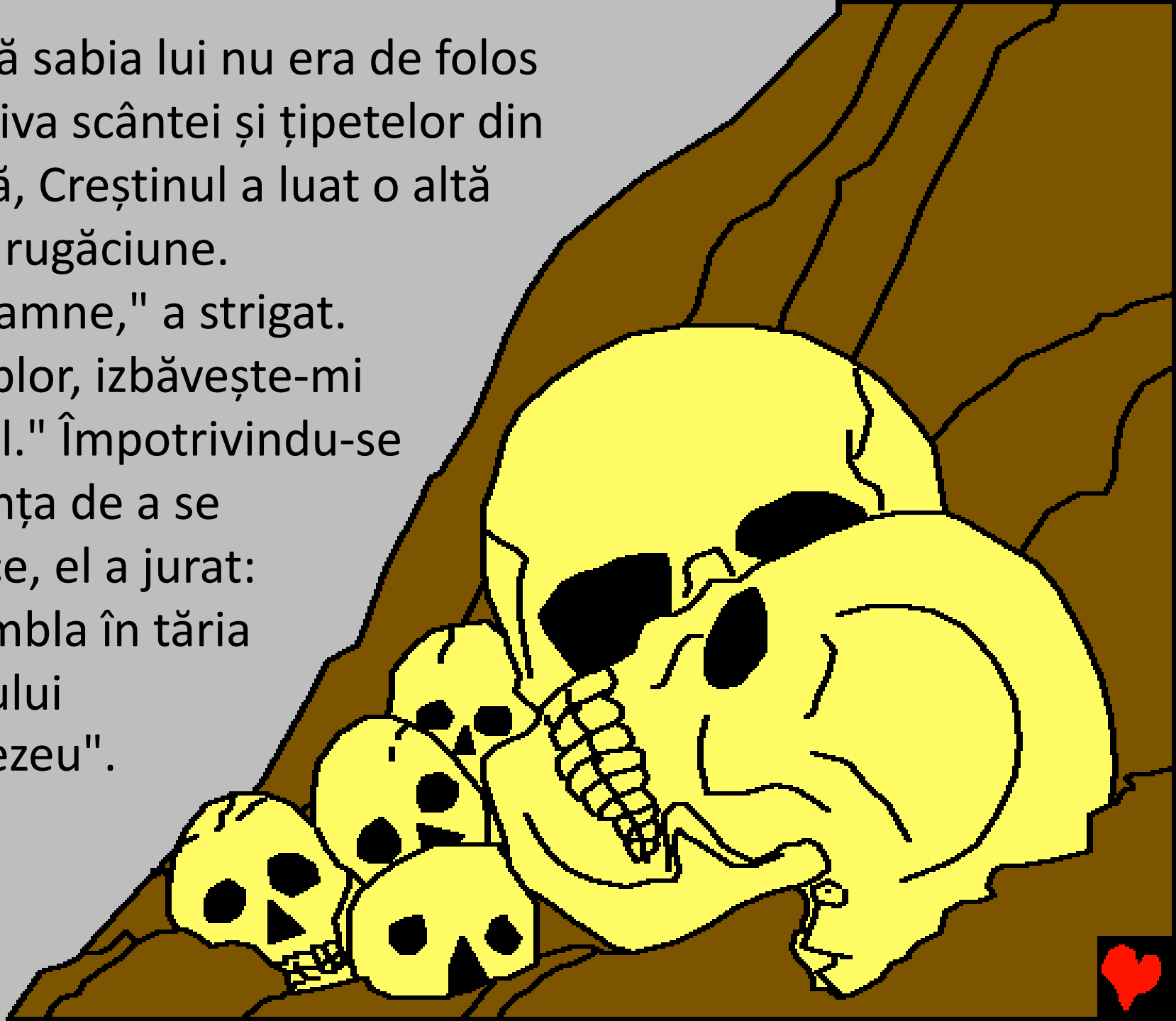
Fiind-că sabia lui nu era de folos
împotriva scânteii și țipetelor din
peșteră, Creștinul a luat o altă
armă - rugăciune.

"O, Doamne," a strigat.

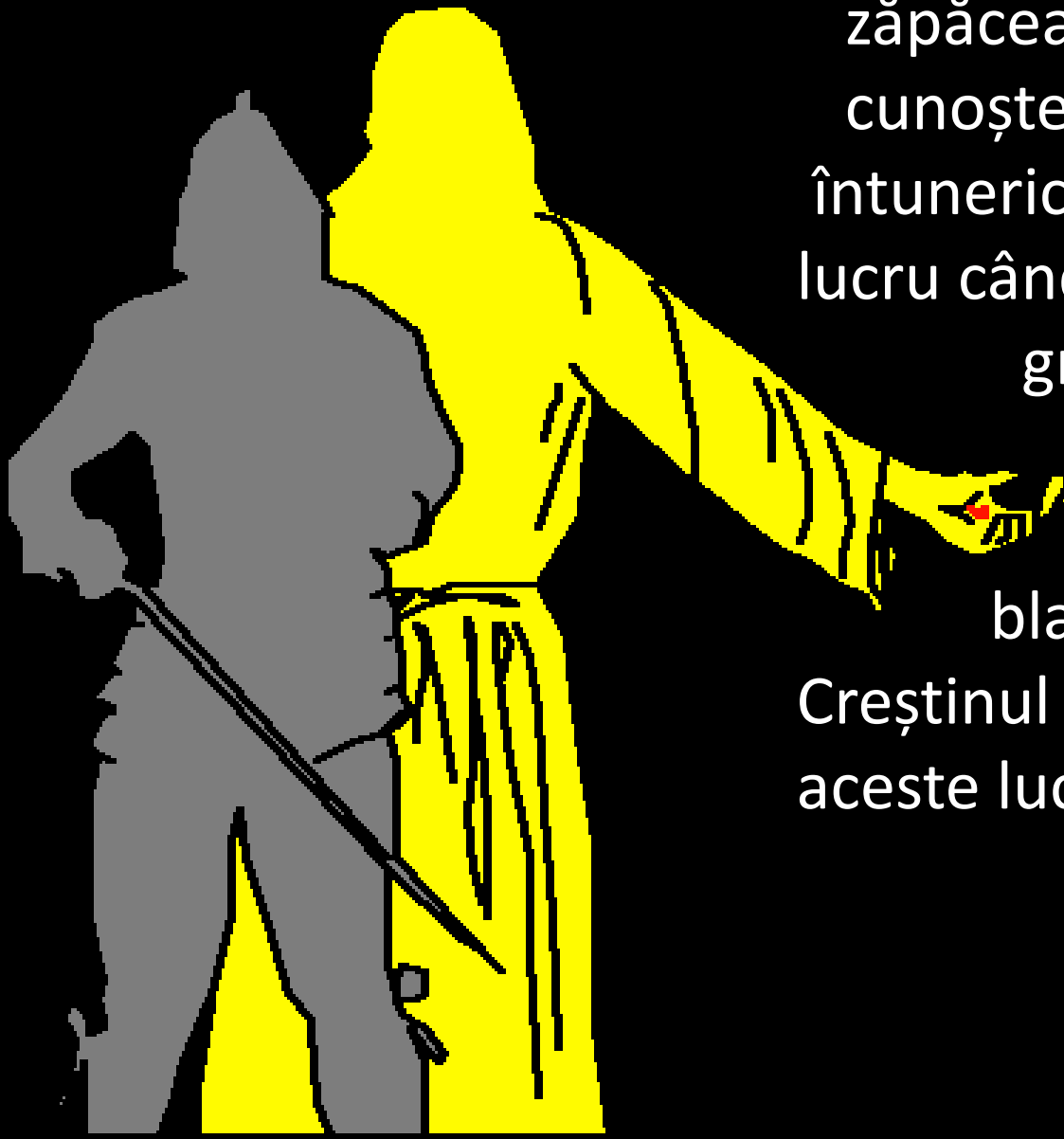
"Te implor, izbăvește-mi
sufletul." Împotrivindu-se

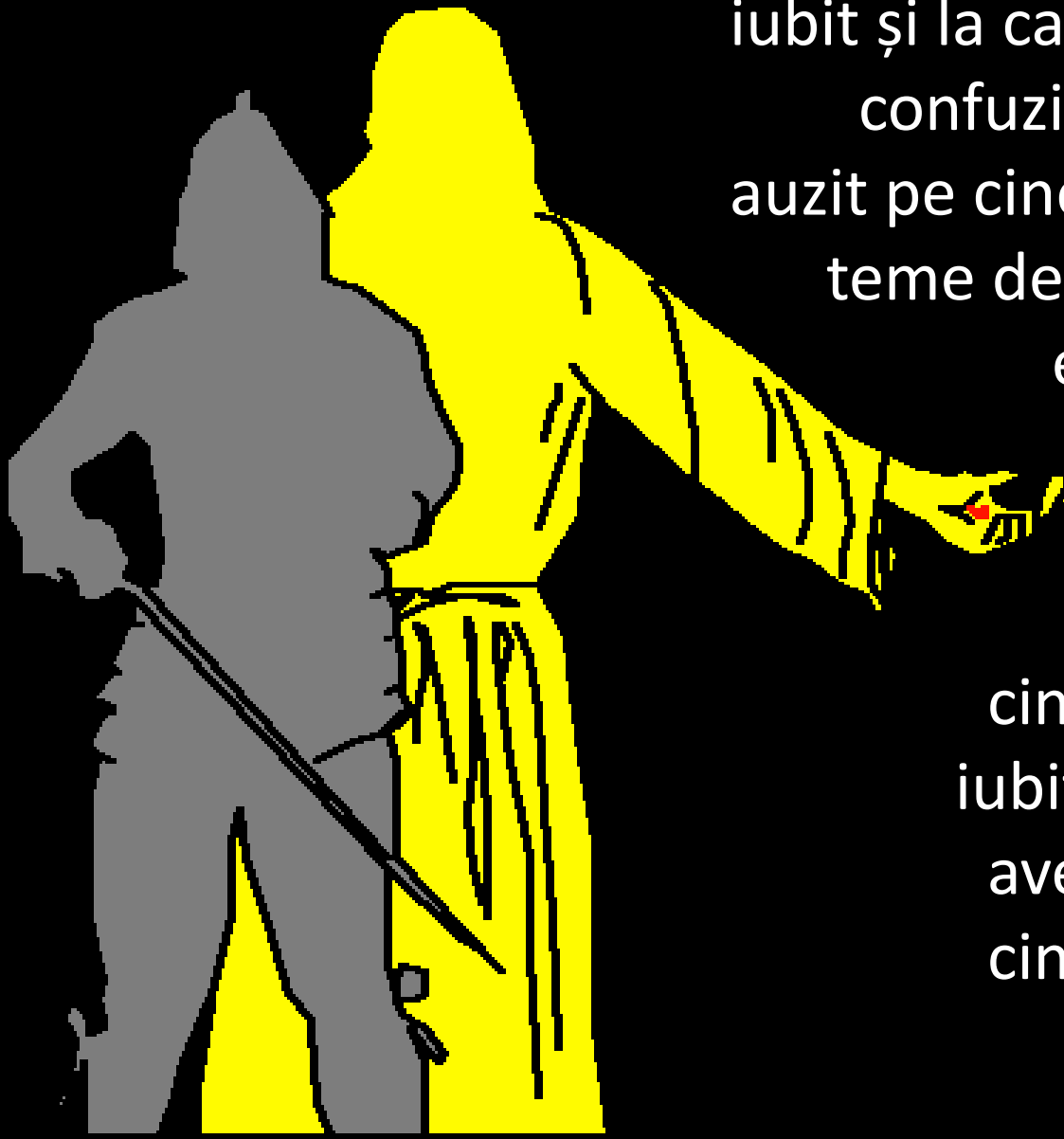
la dorința de a se
întoarce, el a jurat:

"Voi umbla în tăria
Domnului
Dumnezeu".

Un lucru ciudat s-a întâmplat în Valea Umbrei Morții. Ceața și întunericul îl zăpăceau pe Creștin, încât nu-și cunoștea propria voce. Spiritele întunericului au profitat de acest lucru când el s-a apropiat de gura gropii în flăcări. Ascuns în spatele lui, unul dintre cei răi i-a șoptit blasfemii teribile în ureche. Creștinul a fost îngrozit. Credea că aceste lucruri sunt în mintea lui.

Cum ar putea el să se gândească la astfel de gânduri la Acela pe care l-a iubit și la care s-a închinat? Tot în confuzie, Creștinul a crezut că a auzit pe cineva spunând, "Nu mă voi teme de nici un rău, pentru că Tu ești cu mine." Aceasta l-a încurajat. El și-a dat seama că Dumnezeu era încă cu el; poate era cineva din apropiat care l-a iubit și el pe Domnul; și el ar avea companie dacă ar afla cine era.

Va Continua...